Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B** **EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2002/21/EK**

(2002. gada 7. marts)

par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem

(pamatdirektīva)

(OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp.)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 717/2007 (2007. gada 27. jūnijs)	L 171	32	29.6.2007.
►**M2**	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 544/2009 (2009. gada 18. jūnijs)	L 167	12	29.6.2009.

▼B

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2002/21/EK

(2002. gada 7. marts)

par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem

(pamatdirektīva)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([2]),

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ([3]),

tā kā:

(1) Pašreizējie reglamentējošie noteikumi telekomunikācijām ir veiksmīgi radījuši nosacījumus efektīvai konkurencei telekomunikāciju nozarē pārejas posmā no monopoluzņēmumiem uz atklātu konkurenci.

(2) 1999. gada 10. novembrī Komisija sniedza paziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei, Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai ar nosaukumu "Ceļā uz jaunu sistēmu elektronisko komunikāciju infrastruktūrai un saistītiem pakalpojumiem — 1999. gada paziņojumu pārskats". Minētajā paziņojumā Komisija pārskatīja pašreizējos reglamentējošos noteikumus telekomunikācijām saskaņā ar pienākumu, kas noteikts 8. pantā Padomes 1990. gada 28. jūnija Direktīvā 90/387/EEK par telekomunikāciju pakalpojumu iekšējā tirgus izveidi, īstenojot atklāta tīkla noteikumus ([4]). Tā piedāvāja arī vairākus politiskus priekšlikumus jauniem reglamentējošiem noteikumiem elektronisko komunikāciju infrastruktūrai un saistītiem pakalpojumiem publiskai apspriešanai.

(3) 2000. gada 26. aprīlī Komisija sniedza paziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei, Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai par publiskās apspriešanas rezultātiem par 1999. gada paziņojumu pārskatu un orientējošiem norādījumiem uz jauniem reglamentējošiem noteikumiem. Paziņojumā apkopoja sabiedriskās apspriešanas rezultātus un noteica dažus galvenos punktus jauno noteikumu sagatavošanai elektronisko komunikāciju infrastruktūrai un saistītiem pakalpojumiem.

(4) Eiropadomes sanāksme Lisabonā 2000. gada 23. un 24. martā uzsvēra pārejas uz digitālas un uz zināšanām balstītas ekonomikas izaugsmes, konkurētspējas un jaunu darbavietu radīšanas potenciālu. Jo īpaši tā uzsvēra, cik svarīga Eiropas uzņēmumiem un

([1]) OV C 365 E, 19.12.2000., 198. lpp. un OV C 270 E, 25.9.2001., 199. lpp.
([2]) OV C 123, 25.4.2001., 56. lpp.
([3]) Eiropas Parlamenta 2001. gada 1. marta atzinums (OV C 277, 1.10.2001., 91. lpp.), Padomes 2001. 17. septembra kopējā nostāja (OV C 337, 30.11.2001., 34. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2001. gada 12. decembra lēmums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts). Padomes 2002. gada 14. februāra lēmums.
([4]) OV L 192, 24.7.1990., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/51/EK (OV L 295, 29.10.1997., 23. lpp.).

▼B

iedzīvotājiem ir piekļuve lētai pasaules klases komunikāciju infrastruktūrai un plašam pakalpojumu spektram.

(5) Telekomunikāciju, mediju un informācijas tehnoloģiju nozaru saplūšana nozīmē to, ka visiem pārraides tīkliem un pakalpojumiem būtu jābūt iekļautiem vienotos reglamentējošos noteikumos. Minētie reglamentējošie noteikumi sastāv no šīs direktīvas un četrām īpašām direktīvām: Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) ([1]), Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva) ([2]), Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) ([3]), Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīva 97/66/EK attiecībā uz personu datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību telekomunikāciju nozarē ([4]), (še turpmāk "īpašās direktīvas"). Jāatdala pārraides regulēšanu no satura regulēšanas. Tāpēc šie noteikumi neiekļauj to pakalpojumu saturu, kas sniegti caur elektronisko komunikāciju tīkliem, izmantojot elektronisko komunikāciju pakalpojumus, tādus kā pārraides saturs, finansiāli pakalpojumi un daži informācijas sabiedrības pakalpojumi, un tāpēc neierobežo Kopienas vai valsts līmenī veiktos pasākumus attiecībā uz minētajiem pakalpojumiem, saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, lai veicinātu kultūras un valodu daudzveidību un lai nodrošinātu mediju plurālisma aizsardzību. Televīzijas programmu saturs ir iekļauts Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvā 89/552/EEK par to, kā koordinēt dažus dalībvalstu normatīvo vai administratīvo aktu noteikumus par televīzijas raidījumu veidošanu un pārraidi ([5]). Pārraidīšanas noteikumu un satura noteikumu atdalīšana neierobežo starp tiem esošo saikņu ņemšanu vērā, jo īpaši, lai garantētu mediju plurālismu, kultūras daudzveidību un patērētāju aizsardzību.

(6) Audiovizuālā politika un satura reglamentācija tiek veikta saskaņā ar vispārējās intereses mērķiem, tādiem kā vārda brīvība, mediju plurālisms, objektivitāte, kultūras un valodu daudzveidība, sociālā integrācija, patērētāju un nepilngadīgo aizsardzība. Komisijas paziņojums "Kopienas audiovizuālās politikas principi un pamatnostādnes digitālajā laikmetā" un Padomes 2000. gada 6. jūnija secinājumi, kas atbalstīja šo paziņojumu, noteica būtiskākos pasākumus, kas Kopienai jāveic, lai tās ieviestu audiovizuālo politiku.

(7) Šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumi neierobežo katras dalībvalsts iespēju veikt vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu tās svarīgāko drošības interešu aizsardzību, lai nodrošinātu sabiedrisko kārtību un sabiedrības drošību un lai ļautu veikt noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanu, atklāšanu un kriminālvajāšanu, ietverot īpašus un samērīgus pienākumus, ko nosaka valsts pārvaldes iestādes un kas ir piemērojami elektronisko komunikāciju pakalpojumu nodrošinātājiem.

(8) Šī direktīva neattiecas uz ierīcēm, kas iekļautas Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 9. marta Direktīvā 1999/5/EK par radio ierīcēm un telekomunikāciju termināliekārtām un par to atbilstības abpusēju atzīšanu ([6]), bet attiecas uz patērētāju

([1]) Sk. OV L 108, 24.4.2002., 21. lpp.
([2]) Sk. OV L 108, 24.4.2002., 7. lpp.
([3]) Sk. OV L 108, 24.4.2002., 51. lpp.
([4]) OV L 24, 30.1.1998., 1. lpp.
([5]) OV L 298, 17.10.1989., 23. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/36/EK (OV L 202, 30.7.1997., 60. lpp.).
([6]) OV L 91, 7.4.1999., 10. lpp.

▼B

ierīcēm, ko izmanto ciparu televīzijai. Ir svarīgi rosināt tīkla operatorus un termināliekārtu ražotājus sadarboties, lai invalīdiem atvieglotu piekļuvi elektronisko komunikāciju pakalpojumiem.

(9) Informācijas sabiedrības pakalpojumi ir iekļauti Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīvā 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu juridiskajiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (direktīva par elektronisko tirdzniecību) ([1]).

(10) "Informācijas sabiedrības pakalpojuma" definīcija 1. pantā Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvā 98/34/EK, ar kuru nosaka informācijas sniegšanas procedūru tehnisko standartu un noteikumu, kā arī informācijas sabiedrības pakalpojumu normatīvu jomā ([2]), iekļauj plašu to ekonomisko darbību spektru, kas notiek tiešsaistē. Lielākā daļa minēto darbību nav iekļautas šīs direktīvas darbības jomā, jo tās neietilpst pilnīgi vai lielākoties signālu pārraides elektronisko komunikāciju tīklos. Balss telefona un elektroniskā pasta pārraides pakalpojumi ir iekļauti šajā direktīvā. Viens un tas pats uzņēmums, piemēram, Interneta pakalpojumu nodrošinātājs, var piedāvāt gan elektronisko komunikāciju pakalpojumu, tādu kā piekļuvi Internetam, gan pakalpojumus, kas nav iekļauti šajā direktīvā, tādus kā tīmekļa satura nodrošināšana.

(11) Saskaņā ar regulējošo un darbības funkciju atdalīšanas principu dalībvalstīm būtu jāgarantē valsts pārvaldes iestādes vai iestāžu neatkarība, lai nodrošinātu to lēmumu objektivitāti. Minētā neatkarības prasība neierobežo dalībvalstu iestāžu autonomiju un konstitucionālās saistības vai neitralitātes principu attiecībā uz tiem noteikumiem dalībvalstīs, kas reglamentē īpašumtiesību sistēmu, kas noteikta Līguma 295. pantā. Valsts pārvaldes iestādēm būtu jābūt visiem nepieciešamajiem resursiem attiecībā uz personālu, īpašām zināšanām un finansiāliem līdzekļiem savu uzdevumu veikšanai.

(12) Jebkurai personai, uz kuru attiecas valsts pārvaldes iestādes lēmums, būtu jābūt tiesībām šo lēmumu pārsūdzēt iestādē, kas ir neatkarīga no iesaistītajām personām. Minētā iestāde var būt tiesa. Turklāt, jebkuram uzņēmumam, kas uzskata, ka tā pieteikums tiesību uzstādīt iekārtas piešķiršanai nav izskatīts saskaņā ar šajā direktīvā izklāstītajiem principiem, būtu jābūt tiesīgam pārsūdzēt šādus lēmumus. Šī pārsūdzēšanas procedūra neierobežo kompetenču sadali valsts tiesiskajās sistēmās un juridisku vai fizisku personu tiesības saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

(13) Valsts pārvaldes iestādēm ir nepieciešams ievākt informāciju no tirgus dalībniekiem, lai savus uzdevumus veiktu efektīvi. Minēto informāciju var būt nepieciešams ievākt Komisijas vārdā, lai ļautu tai veikt savus pienākumus saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem. Informācijas pieprasījumiem būtu jābūt samērīgiem, un tiem nevajadzētu pārmērīgi apgrūtināt uzņēmumus. Valsts pārvaldes iestāžu ievāktajai informācijai būtu jābūt publiski pieejamai, izņemot gadījumus, kad tā ir konfidencionāla saskaņā ar valsts noteikumiem par publisku piekļuvi informācijai un saskaņā ar Kopienas un valsts tiesību aktiem par uzņēmējdarbības konfidencialitāti.

(14) Informāciju, ko valsts pārvaldes iestāde saskaņā ar Kopienas un valsts tiesību aktiem par uzņēmējdarbības konfidencialitāti uzskata par konfidenciālu, var sniegt Komisijai un citām valsts pārvaldes iestādēm tikai tad, ja šāda informācijas apmaiņa ir noteikti vajadzīga šīs direktīvas vai īpašo direktīvu noteikumu

([1]) OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.
([2]) OV L 204, 21.7.1998., 37. lpp. Direktīvā izdarīti grozījumi ar Direktīvu 98/48/EK (OV L 217, 5.8.1998., 18. lpp.).

▼B

piemērošanai. Sniegto informāciju būtu jāierobežo atbilstīgi un samērīgi šādas informācijas apmaiņas nolūkam.

(15) Ir būtiski, lai valsts pārvaldes iestādes apspriestos ar visām ieinteresētajām personām par piedāvātajiem lēmumiem un ņemtu vērā to viedokļus pirms galīgā lēmuma pieņemšanas. Lai nodrošinātu, ka lēmumiem valsts līmenī nav nelabvēlīga ietekme uz vienoto tirgu vai citiem Līguma mērķiem, valsts pārvaldes iestādēm būtu jāpaziņo arī Komisijai un citām valsts pārvaldes iestādēm par dažiem lēmumprojektiem, lai tām būtu iespēja dot savas atsauksmes. Valsts pārvaldes iestādēm ir lietderīgi apspriesties ar ieinteresētajām personām par visiem pasākumu projektiem, kuriem ir ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm. Gadījumi, kad piemēro 6. un 7. pantā minētās procedūras, ir noteikti šajā direktīvā un īpašajās direktīvās. Komisijai pēc apspriedes ar Komunikāciju komiteju būtu jāspēj pieprasīt valsts pārvaldes iestādei atsaukt pasākumu projektu, ja tas attiecas uz attiecīgo tirgu noteikšanu vai uzņēmumu ar būtisku ietekmi tirgū izraudzīšanos vai neizraudzīšanos, un ja šāds lēmums radītu šķērsli vienotam tirgum vai ja tas neatbilstu Kopienas tiesību aktiem, un jo īpaši politikas mērķiem, kas valsts pārvaldes iestādēm būtu jāievēro. Šī procedūra neierobežo Direktīvā 98/34/EK minēto paziņošanas procedūru un Komisijas prerogatīvu, kas ir saskaņā ar Līgumu, attiecībā uz Kopienas tiesību aktu pārkāpumiem.

(16) Valsts pārvaldes iestādēm būtu jānostiprina saskaņots mērķu un principu kopums, un, attiecīgos gadījumos, tām būtu jāsaskaņo sava rīcība ar citu dalībvalstu valsts pārvaldes iestādēm, veicot savus uzdevumus saskaņā ar šiem reglamentējošiem noteikumiem.

(17) Saskaņā ar šo direktīvu un īpašajām direktīvām izveidoto valsts pārvaldes iestāžu rīcība veicina plašāku politiku īstenošanu kultūras, nodarbinātības, vides, sociālās kohēzijas un pilsētu un lauku plānošanas jomās.

(18) Prasība dalībvalstīm nodrošināt to, ka valsts pārvaldes iestāde iespēju robežās ņem vērā vēlamību padarīt pārvaldi tehnoloģiski neitrālu, t.i., tā neizvirza kā noteikumu un nediskriminē noteikta tehnoloģijas tipa izmantošanu, neierobežo attiecīgu pasākumu veikšanu, lai veicinātu dažus īpašus pakalpojumus, ja tas ir pamatots, piemēram, ciparu televīziju kā līdzekli frekvenču spektra efektīvas izmantošanas palielināšanai.

(19) Radio frekvences ir būtisks ieguldījums radio elektronisko komunikāciju pakalpojumos un tāpēc, ciktāl tās attiecas uz šādiem pakalpojumiem, valsts pārvaldes iestādēm tās būtu jāsadala un jāpiešķir saskaņā ar saskaņoto mērķu un principu kopumu, kas regulē to darbību, kā arī saskaņā ar objektīviem, caurskatāmiem un nediskriminējošiem kritērijiem, ņemot vērā demokrātiskās, sociālās, valodu un kultūras intereses, kas attiecas uz frekvences izmantošanu. Ir svarīgi, lai radio frekvenču sadali un piešķiršanu veiktu cik vien iespējams efektīvi. Radio frekvenču nodošana var būt efektīvs līdzeklis frekvenču spektra efektīvas izmantošanas palielināšanai, ja pastāv pietiekama aizsardzība sabiedrības interešu aizsardzībai, jo īpaši nepieciešamība nodrošināt šādas nodošanas caurskatāmību un reglamentējošu uzraudzību. Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Lēmums Nr. 676/2002/EK par reglamentējošiem noteikumiem radio spektra politikai Eiropas Kopienā (radio spektra lēmums) [1] izveido noteikumus radio frekvenču saskaņošanai, un ar rīcību, kas veikta saskaņā ar šo direktīvu, būtu jācenšas veicināt darbs saskaņā ar minēto lēmumu.

[1] Sk. OV L 108, 24.4.2002., 1. lpp.

▼B

(20) Piekļuve numurēšanas resursiem, pamatojoties uz caurskatāmiem, objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem ir būtiska, lai uzņēmumi varētu konkurēt elektronisko komunikāciju nozarē. Visus valsts numurēšanas plāna elementus būtu jāpārvalda valsts pārvaldes iestādēm, ietverot punktu kodus, ko izmanto tīkla adresācijai. Ja ir vajadzība saskaņot numurēšanas resursus Kopienā, lai atbalstītu Viseiropas pakalpojumu attīstību, Komisija var pieņemt tehniskus izpildes pasākumus, izmantojot izpildvaru. Ja tas ir piemērots, lai nodrošinātu pakalpojumu pilnīgu globālu savstarpēju savietojamību, dalībvalstīm būtu jāsaskaņo to stāvoklis valstī saskaņā ar Līgumu starptautiskās organizācijās un iestādēs, ja ir pieņemti numurēšanas lēmumi. Šīs direktīvas noteikumi neizveido jaunas valsts pārvaldes iestāžu atbildības sfēras Interneta nosaukumu un adrešu piešķiršanas jomā.

(21) Dalībvalstis *inter alia* var izmantot konkurētspējīgas vai salīdzinošas atlases procedūras radio frekvenču piešķiršanai kā arī numuru ar īpašu ekonomisko vērtību piešķiršanai. Pārvaldot šādas programmas, valsts pārvaldes iestādēm būtu jāņem vērā 8. panta noteikumi.

(22) Būtu jānodrošina, ka pastāv procedūras, lai piešķirtu tiesības uzstādīt iekārtas, un ka tās ir savlaicīgas, nediskriminējošas un caurskatāmas, lai garantētu apstākļus godīgai un efektīvai konkurencei. Šī direktīva neierobežo valsts noteikumus, kas reglamentē īpašuma piespiedu atsavināšanu vai izmantošanu, īpašumtiesību parastu izmantošanu, valsts īpašuma parastu izmantošanu vai neitralitātes principu attiecībā uz dalībvalstu noteikumiem, kas reglamentē īpašumtiesību sistēmu.

(23) Iekārtu kopēja izmantošana var dot labumu pilsētu plānojumam, sabiedrības veselības vai vides aizsardzībai, un valsts pārvaldes iestādēm tā būtu jāveicina, pamatojoties uz brīvprātīgiem nolīgumiem. Gadījumos, kad uzņēmumiem ir liegta piekļuve stabilām alternatīvām, var būt nepieciešama obligāta iekārtu kopēja izmantošana vai kopīpašums. Tā *inter alia* iekļauj: fizisku līdzāsatrašanos un vadu, ēku, stabu, antenu vai antenu sistēmu kopēju izmantošanu. Obligāta iekārtu kopēja izmantošana vai kopīpašums būtu jānosaka uzņēmumiem tikai pēc pilnīgas publiskas apspriešanas.

(24) Ja mobilo sakaru operatoriem vides aizsardzības nolūkos pieprasa kopīgi izmantot torņus vai stabus, šāda obligātā kopēja izmantošana var radīt tā maksimālā raidītāja jaudas līmeņa samazināšanos, kas atļauts katram operatoram sabiedrības veselības aizsardzības nolūkā, un tas, savukārt, var radīt operatoriem nepieciešamību uzstādīt vairāk retranslācijas staciju, lai nodrošinātu valsts pārklājumu.

(25) Konkrētos apstākļos ir nepieciešams iepriekš uzlikt pienākumus, lai nodrošinātu konkurences tirgus attīstību. Būtiskas ietekmes tirgū definīcija Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīvā 97/33/EK par savstarpēju savienojumu telekomunikācijās attiecībā uz universālā pakalpojuma un savstarpējas savietojamības nodrošināšanu, piemērojot atvērtā tīkla nodrošināšanas principus ([1]), ir izrādījusies efektīva sākotnējā tirgus atvēršanas stadijā kā slieksnis iepriekšējiem pienākumiem, taču tagad tā jāpielāgo, lai atbilstu sarežģītākiem un dinamiskākiem tirgiem. Šī iemesla dēļ šajā direktīvā izmantotā definīcija ir ekvivalenta dominējoša stāvokļa jēdzienam, kā noteikts Tiesas un Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas praksē.

(26) Divi vai vairāki uzņēmumi var ieņemt vienotu dominējošu stāvokli ne tikai tad, ja pastāv strukturālās vai citas saiknes starp tiem, bet arī tad, ja attiecīgā tirgus struktūra veicina saska-

([1]) OV L 199, 26.7.1997., 32. lpp. Direktīvā izdarīti grozījumi ar Direktīvu 98/61/EK (OV L 268, 3.10.1998., 37. lpp.).

▼B

ņotu ietekmi, t.i., veicina paralēlu vai saskaņotu konkurenci kropļojošu darbību tirgū.

(27) Ir svarīgi, ka iepriekš likumā paredzētus pienākumus uzliek tikai tad, ja nepastāv efektīva konkurence, t.i., tirgos, kur ir viens vai vairāki uzņēmumi ar būtisku ietekmi tirgū un kur valsts vai Kopienas konkurences tiesību tiesiskās aizsardzības līdzekļi nav pietiekami, lai risinātu minēto problēmu. Tāpēc Komisijai ir jāizstrādā vadlīnijas Kopienas līmenī saskaņā ar konkurences tiesību principiem, kas valsts pārvaldes iestādēm būtu jāievēro, izvērtējot, vai konkurence attiecīgajā tirgū ir efektīva, un izvērtējot būtisku ietekmi tirgū. Valsts pārvaldes iestādēm būtu jāizanalizē, vai attiecīgais produktu vai pakalpojumu tirgus ir efektīvi konkurētspējīgs attiecīgajā ģeogrāfiskajā apgabalā, kas varētu būt visa vai daļa attiecīgās dalībvalsts teritorijas vai blakus esošas dalībvalstu teritoriju daļas, kas izanalizējamas kopā. Efektīvas konkurences analīzei vajadzētu iekļaut analīzi par to, vai tirgus turpmāk būs konkurētspējīgs, un tādējādi, vai efektīvas konkurences trūkums ir ilgstošs. Šīs vadlīnijas risinās arī jautājumus attiecībā uz no jauna veidojamiem tirgiem, kur *de facto* tirgus līderim, visticamāk, ir būtiska tirgus daļa, bet kur tam nevajadzētu būt pakļautam neatbilstīgiem pienākumiem. Komisijai būtu regulāri jāpārskata vadlīnijas, lai nodrošinātu, ka, tirgum strauji attīstoties, tās joprojām ir atbilstīgas. Valsts pārvaldes iestādēm būs jāsadarbojas savā starpā, ja attiecīgais tirgus ir starptautisks.

(28) Nosakot, vai uzņēmumam ir būtiska ietekme īpašā tirgū, valsts pārvaldes iestādēm būtu jārīkojas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, iespēju robežās ņemot vērā Komisijas vadlīnijas.

(29) Kopiena un dalībvalstis ir uzņēmušās saistības attiecībā uz telekomunikāciju tīklu un pakalpojumu standartiem un reglamentējošiem noteikumiem Pasaules Tirdzniecības Organizācijā.

(30) Standartizācijai būtu jāpaliek, galvenokārt, kā uz tirgu vērstam procesam. Tomēr joprojām var būt situācijas, kad ir lietderīgi pieprasīt atbilstību noteiktiem standartiem Kopienas līmenī, lai nodrošinātu savstarpēju savietojamību vienotā tirgū. Valsts līmenī dalībvalstis ir pakļautas Direktīvas 98/34/EK noteikumiem. Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvā 95/47/EK par standartu izmantošanu televīzijas signālu pārraidē [1] netika paredzēta prasība pēc īpašas ciparu televīzijas pārraides sistēmas vai pakalpojuma. Ar digitālās video apraides grupas palīdzību Eiropas tirgus dalībnieki ir izveidojuši televīzijas pārraides sistēmu kopumu, ko ir standartizējis Eiropas Elektrosakaru standartizācijas institūts (*ETSI*), un to ieteikusi Starptautiskā elektrosakaru savienība. Jebkurš lēmums padarīt šādu standartu ieviešanu par obligātu būtu jāpieņem pēc pilnīgas publiskas apspriešanas. Standartizācijas procedūras, kas ir saskaņā ar šo direktīvu neierobežo noteikumus Direktīvā 1999/5/EK, noteikumus Padomes 1973. gada 19. februāra Direktīvā 73/23/EEK par dalībvalstu tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz elektriskām ierīcēm, kas paredzētas lietošanai noteiktās sprieguma robežās [2] un noteikumus Padomes 1989. gada 3. maija Direktīvā 89/336/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz elektromagnētisko atbilstību [3].

(31) Būtu jāveicina ciparu interaktīvās televīzijas pakalpojumu un uzlabotu ciparu televīzijas ierīču savstarpēja savietojamība patērētāja līmenī, lai nodrošinātu brīvu informācijas plūsmu, mediju plurālismu un kultūras dažādību. Ir vēlams, ka patērētāji, neatkarīgi no retranslācijas režīma, spēj saņemt visus interaktīvas ciparu televīzijas pakalpojumus, ņemot vērā tehnoloģisko neitralitāti, nākotnes tehnoloģisko progresu, vajadzību veicināt ciparu televī-

(1) OV L 281, 23.11.1995., 51. lpp.
(2) OV L 77, 26.3.1973., 29. lpp.
(3) OV L 139, 23.5.1989., 19. lpp.

▼B

zijas uzsākšanu un konkurences stāvokli ciparu televīzijas pakalpojumu tirgos. Ciparu interaktīvās televīzijas platformas operatoriem būtu jācenšas ieviest atvērtu lietojumprogrammu saskarni (*API*), kas atbilst standartiem vai specifikācijām, ko pieņēmusi Eiropas Standartizācijas organizācija. Būtu jāveicina un jāorganizē pāreja no esošās *API* un jaunu atvērtu *API* būtu, piemēram, ar saprašanās memorandu starp visiem attiecīgajiem tirgus dalībniekiem. Atvērti *API* veicina savstarpēju savietojamību, t.i., interaktīva satura pārnesamību starp pārraides mehānismiem un pilnīgu šī satura funkcionalitāti uz uzlabotām ciparu televīzijas ierīcēm. Tomēr būtu jāņem vērā nepieciešamība nekavēt saņemšanas ierīču darbību un pasargāt tās no ļaunprātīgiem uzbrukumiem, piemēram, no vīrusiem.

(32) Strīda gadījumā starp uzņēmumiem vienā un tajā pašā dalībvalstī apgabalā, kas iekļauts šajā direktīvā vai īpašajās direktīvās, piemēram, attiecībā uz pienākumiem piekļuvei un savstarpējam savienojumam vai uz abonentu sarakstu pārsūtīšanas līdzekļiem, cietušajai pusei, kas pārrunas veikusi godprātīgi, bet nav panākusi vienošanos, būtu jābūt iespējai pieprasīt valsts pārvaldes iestādei strīdu izšķirt. Valsts pārvaldes iestādēm būtu jāspēj piedāvāt pusēm atrisinājums. Valsts pārvaldes iestādei, iejaucoties strīda izšķiršanā starp uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus dalībvalstī, būtu jācenšas nodrošināt atbilstība pienākumiem, kas noteikti saskaņā ar šo direktīvu vai īpašajām direktīvām.

(33) Papildus regresa prasījuma tiesībām, kas ir piešķirtas saskaņā ar valsts vai Kopienas tiesību aktiem, ir vajadzīga vienkārša procedūra, kas uzsākama pēc kādas strīdā iesaistītās personas pieprasījuma, lai risinātu pārrobežu strīdus, kuri neietilpst vienas valsts pārvaldes iestādes kompetencē.

(34) Vienai komitejai būtu jāaizstāj "ATN komiteja", kas izveidota ar Direktīvas 90/387/EEK 9. pantu, un Licencēšanas komiteja, kas izveidota ar 14. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 10. aprīļa Direktīvā 97/13/EK par kopējo vispārējo atļauju un individuālo licenču sistēmu telekomunikāciju pakalpojumu jomā ([1]).

(35) Valsts pārvaldes iestādēm un valsts konkurences iestādēm būtu vienai otra jānodrošina ar informāciju, kas vajadzīga, lai piemērotu šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumus, lai ļautu tām pilnībā sadarboties. Attiecībā uz informācijas apmaiņu, iestādei, kas to saņem, būtu jānodrošina tāds pats konfidencialitātes līmenis, kādu nodrošina iestāde, kas informāciju nosūta.

(36) Komisija ir norādījusi savu nodomu izveidot Eiropas reglamentējošo iestāžu grupu elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem, kas veidotu atbilstīgu mehānismu valsts pārvaldes iestāžu sadarbības un saskaņošanas veicināšanai, lai sekmētu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu iekšējā tirgus attīstību un lai censtos sasniegt vienveidīgu šajā direktīvā un īpašajās direktīvās paredzēto noteikumu piemērošanu visās dalībvalstīs, jo īpaši apgabalos, kur valsts tiesību akti, ar kuriem ievieš Kopienas tiesību aktus, dod valsts pārvaldes iestādēm zināmu rīcības brīvību attiecīgo noteikumu piemērošanā.

(37) Valsts pārvaldes iestādēm caurskatāmā veidā būtu jāsadarbojas savā starpā un ar Komisiju, lai visās dalībvalstīs nodrošinātu vienveidīgu šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumu piemērošanu. Šī sadarbība *inter alia* varētu notikt Komunikāciju komitejā vai grupā, kas sastāv no Eiropas reglamentējošām iestādēm. Dalībvalstīm būtu jāizlemj, kuras iestādes šajā direktīvā un īpašajās direktīvās ir valsts pārvaldes iestādes.

([1]) OV L 117, 7.5.1997., 15. lpp.

▼B

(38) Pasākumi, kas varētu ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, ir pasākumi, kuriem var būt tieša vai netieša, faktiska vai potenciāla ietekme uz tirdzniecības modeli starp dalībvalstīm tādā veidā, kas varētu radīt šķērsli vienota tirgus izveidei. Tie iekļauj pasākumus, kuriem ir būtiska ietekme uz operatoriem vai lietotājiem citās dalībvalstīs, kas *inter alia* iekļauj: pasākumus, kas ietekmē cenu lietotājiem citās dalībvalstīs; pasākumus, kas ietekmē citā dalībvalstī izveidota uzņēmuma spēju nodrošināt elektronisko komunikāciju pakalpojumu, un jo īpaši pasākumus, kas ietekmē spēju piedāvāt starptautiskus pakalpojumus; un pasākumus, kas ietekmē tirgus struktūru vai piekļuvi, kas rada ietekmi attiecībā uz uzņēmumiem citās dalībvalstīs.

(39) Šīs direktīvas noteikumi laikposmiski būtu jāpārskata, jo īpaši, lai noteiktu vajadzību veikt izmaiņas, ņemot vērā mainīgos tehnoloģiskos vai tirgus apstākļus.

(40) Pasākumi, kas vajadzīgi šīs direktīvas īstenošanai, būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmumu 1999/468/EK, kas nosaka procedūras Komisijai uzticēto izpildes pilnvaru īstenošanai ([1]).

(41) Tā kā dalībvalstis nevar pienācīgi sasniegt piedāvātās rīcības mērķus, proti, pieņemt saskaņotus noteikumus elektronisko komunikāciju pakalpojumu, elektronisko komunikāciju tīklu, saistītu iekārtu un saistītu pakalpojumu reglamentēšanai, tāpēc rīcības mēroga un ietekmes dēļ labāk tos sasniegt Kopienas līmenī, un Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā izklāstīto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šī direktīva nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs minēto mērķu sasniegšanai.

(42) Dažas direktīvas un lēmumi šajā jomā būtu jāatceļ.

(43) Komisijai būtu jāpārrauga pāreja no pašreizējiem noteikumiem uz jauniem noteikumiem, un, jo īpaši atbilstīgā laikā tā var izvirzīt priekšlikumu atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 2887/2000 par atsevišķu piekļuvi vietējai sakaru līnijai ([2]),

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

DARBĪBAS JOMA, MĒRĶI UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Darbības joma un mērķis

1. Ar šo direktīvu izveido saskaņotus noteikumus elektronisko komunikāciju pakalpojumu, elektronisko komunikāciju tīklu, saistītu iekārtu un saistītu pakalpojumu reglamentēšanai. Tā nosaka valsts pārvaldes iestāžu uzdevumus un izveido procedūru kopumu, lai nodrošinātu saskaņotu reglamentējošo noteikumu piemērošanu visā Kopienā.

2. Šī direktīva, kā arī īpašās direktīvas neierobežo pienākumus, kas uzlikti ar valsts tiesību aktiem saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem vai ar Kopienas tiesību aktiem attiecībā uz pakalpojumiem, kas nodrošināti, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus.

3. Šī direktīva, kā arī īpašās direktīvas neierobežo Kopienas vai valsts līmenī saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem veiktos pasākumus, lai ievērotu vispārējās intereses mērķus, jo īpaši attiecībā uz satura reglamentēšanas un audiovizuālo politiku.

([1]) OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.
([2]) OV L 336, 30.12.2000., 4. lpp.

▼B

4. Šī direktīva un īpašās direktīvas neierobežo Direktīvas 1999/5/EK noteikumus.

▼M2

5. Šī direktīva un īpašās direktīvas neskar nevienu īpašu pasākumu, kas pieņemts starptautiskās viesabonēšanas regulēšanai mobilajos sakaru tīklos Kopienā.

▼B

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā:

a) "elektronisko komunikāciju tīkls" nozīmē pārraides sistēmas un, attiecīgos gadījumos, komutācijas vai maršrutizācijas ierīces un citus resursus, kas ļauj signālus pārraidīt pa vadiem, pa radio, ar optiskiem vai citiem elektromagnētiskiem līdzekļiem, ietverot satelīta tīklu, fiksētus (ķēdes un pakešu tīklu, ietverot Internetu) un mobilos zemes sakaru tīklus, elektrības kabeļu sistēmas, ciktāl tās ir izmantotas, lai pārraidītu signālus, tīklus, ko izmanto radio un televīzijas apraidei, un kabeļu televīzijas tīklus, neatkarīgi no pārraidītas informācijas tipa;

b) "vairāku valstu tirgi" nozīmē tirgus, kas noteikti saskaņā ar 15. panta 4. punktu un kas iekļauj Kopienu vai būtisku tās daļu;

c) "elektronisko komunikāciju pakalpojums" nozīmē pakalpojumu, ko parasti nodrošina par atlīdzību, un kas pilnīgi vai galvenokārt sastāv no signālu pārraidīšanas elektronisko komunikāciju tīklos, ietverot telekomunikāciju pakalpojumus un pārraidīšanas pakalpojumus tīklos, ko izmanto apraidei, neiekļaujot pakalpojumus, kas saistīti ar redaktorisku atbildību par vai kas nodrošina saturu, kas pārraidīts, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus; tas neiekļauj informācijas sabiedrības pakalpojumus, kā noteikts Direktīvas 98/34/EK 1. pantā, kas nesastāv pilnībā vai galvenokārt no signālu pārraidīšanas elektronisko komunikāciju tīklos;

d) "publiskais komunikāciju tīkls" nozīmē elektronisku komunikāciju tīklu, ko pilnībā vai galvenokārt izmanto publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu nodrošināšanai;

e) "saistītas iekārtas" nozīmē tādas iekārtas, kas saistītas ar elektronisko telekomunikāciju tīklu un/vai elektronisko telekomunikāciju pakalpojumu, kas ļauj un/vai atbalsta pakalpojumu nodrošināšanu caur minēto tīklu un/vai pakalpojumu. Tās iekļauj ierobežotas piekļuves sistēmas un elektroniskus programmu ceļvežus;

f) "ierobežotas piekļuves sistēma" nozīmē jebkādus tehniskus pasākumus un/vai noteikumus, ar kuriem piekļuvi aizsargātiem radio vai televīzijas apraides pakalpojumiem skaidri pakļauj nosacījumam par abonēšanu vai par citu iepriekšēju individuālas atļaujas izsniegšanu;

g) "valsts pārvaldes iestāde" nozīmē iestādi vai iestādes, kurām dalībvalsts uzlikusi jebkuru no reglamentējošiem uzdevumiem, ko nosaka šī direktīva un īpašās direktīvas;

h) "lietotājs" nozīmē juridisku vai fizisku personu, kas izmanto vai pieprasa publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu;

i) "patērētājs" nozīmē jebkuru fizisku personu, kas izmanto vai pieprasa publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu nolūkam, kas nav saistīts ar tās tirdzniecību, uzņēmējdarbību vai profesiju;

j) "universāls pakalpojums" nozīmē to konkrētas kvalitātes pakalpojumu minimālo kopumu, kas noteiktas Direktīvā 2002/22/EK (universālā pakalpojuma direktīva), kas ir pieejams visiem lietotā-

▼B

jiem neatkarīgi no to ģeogrāfiskās atrašanās vietas un, ņemot vērā īpašus valsts apstākļus, par pieejamu cenu;

k) "abonents" nozīmē jebkuru fizisku vai juridisku personu, kas ir līgumslēdzēja puse ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu nodrošinātāju šādu pakalpojumu sniegšanai;

l) "īpašās direktīvas" nozīmē Direktīvu 2002/20/EK (atļauju izsniegšanas direktīva), Direktīvu 2002/19/EK (piekļuves direktīva), Direktīvu 2002/22/EK (universālā pakalpojuma direktīva) un Direktīvu 97/66/EK;

m) "elektronisko komunikāciju tīkla nodrošināšana" nozīmē šāda tīkla izveidi, darbību, kontroli vai padarīšanu par pieejamu;

n) "lietotājs" nozīmē lietotāju, kas nenodrošina publiskos komunikāciju tīklus vai publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus;

o) "uzlabotas ciparu televīzijas ierīces" nozīmē pārveidotājierīču un dekodētājierīču blokus, kas paredzēti pievienošanai televizoriem vai integrētiem ciparu televizoriem, un kas var saņemt ciparu interaktīvās televīzijas pakalpojumus;

p) "lietojumprogrammu saskarne (*API*)" nozīmē programmatūras saskarnes starp lietojumiem, ko raidorganizācijas vai pakalpojumu nodrošinātāji padara pieejamus, un resursiem uzlabotās ciparu televīzijas ierīcēs ciparu televīzijas un radio pakalpojumiem.

II NODAĻA

VALSTS PĀRVALDES IESTĀDES

3. pants

Valsts pārvaldes iestādes

1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentā iestāde uzņemas katru uzdevumu, kas šajā direktīvā un īpašajās direktīvās noteikts valsts pārvaldes iestādēm.

2. Dalībvalstis garantē valsts pārvaldes iestāžu neatkarību, nodrošinot, ka tās ir juridiski patstāvīgas un funkcionāli neatkarīgas no visām organizācijām, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus, ierīces vai pakalpojumus. Dalībvalstis, kas patur īpašumtiesības vai kontroli pār tādiem uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus, nodrošina efektīvu reglamentējošo funkciju strukturālu atdalīšanu no darbībām, kas saistītas ar īpašumtiesībām vai kontroli.

3. Dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestādes izmanto savas pilnvaras objektīvi un caurskatāmi.

4. Dalībvalstis publicē tos uzdevumus, kas jāuzņemas valsts pārvaldes iestādēm, viegli pieejamā veidā, jo īpaši, ja šie uzdevumi ir noteikti vairāk kā vienai iestādei. Dalībvalstis attiecīgos gadījumos nodrošina apspriedi un sadarbību starp minētajām iestādēm, kā arī starp minētajām iestādēm un valsts iestādēm, kurām uzticēta konkurences tiesību ieviešana, un valsts iestādēm, kurām uzticēta patērētāju tiesību ieviešana, attiecībā uz vispārējas intereses jautājumiem. Ja šo jautājumu risināšana ir vairāku iestāžu kompetencē, dalībvalstis nodrošina to, ka katras iestādes attiecīgie uzdevumi ir darīti zināmi viegli pieejamā veidā.

5. Valsts pārvaldes iestādes un valsts konkurences iestādes cita citu nodrošina ar informāciju, kas vajadzīga šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumu piemērošanai. Attiecībā uz informācijas apmaiņu, iestāde, kas saņem informāciju, nodrošina tādu pašu konfidencialitātes līmeni, kādu nodrošina iestāde, kas nosūta informāciju.

▼B

6. Dalībvalstis Komisijai paziņo par visām valsts pārvaldes iestādēm, kurām noteikti uzdevumi saskaņā ar šo direktīvu un īpašajām direktīvām, un par to attiecīgajiem pienākumiem.

4. pants

Pārsūdzības tiesības

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka valsts līmenī pastāv efektīvs mehānisms, saskaņā ar kuru jebkuram lietotājam vai uzņēmumam, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus, kuru ir ietekmējis valsts pārvaldes iestādes lēmums, ir tiesības pārsūdzēt lēmumu pārsūdzības iestādē, kas ir neatkarīga no iesaistītajām pusēm. Šai iestādei, kas var būt tiesa, ir pieejama attiecīga pieredze, lai ļautu tai pildīt savas funkcijas. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiek ņemti vērā lietas apstākļi un ka pastāv efektīva pārsūdzības kārtība. Līdz šādas pārsūdzības rezultātam valsts pārvaldes iestādes lēmums paliek spēkā, ja vien pārsūdzības iestāde neizlemj savādāk.

2. Ja 1. punktā minētā pārsūdzības iestāde nav tiesu iestāde, tā vienmēr sniedz sava lēmuma rakstisku pamatojumu. Turklāt šādos gadījumos tās lēmums ir pakļauts tiesas vai tribunāla pārskatam saskaņā ar Līguma 234. pantu.

5. pants

Informācijas sniegšana

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus, sniedz visu informāciju, ietverot finanšu informāciju, kas nepieciešama valsts pārvaldes iestādēm, lai tās varētu nodrošināt atbilstību šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumiem vai saskaņā ar tām pieņemtiem lēmumiem. Minētie uzņēmumi sniedz šādu informāciju nekavējoties pēc pieprasījuma un iekļaujoties laika grafikā un informācijas daudzuma līmenī, ko pieprasa valsts pārvaldes iestāde. Valsts pārvaldes iestādes pieprasītā informācija ir proporcionāla attiecīgā uzdevuma izpildei. Valsts pārvaldes iestāde sniedz iemeslus, kas pamato tās pieprasījumu pēc informācijas.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestādes pēc pamatota pieprasījuma nodrošina Komisiju ar informāciju, kas vajadzīga, lai tā varētu veikt savus uzdevumus saskaņā ar Līgumu. Komisijas pieprasītā informācija ir proporcionāla minēto uzdevumu izpildei. Ja sniegtā informācija attiecas uz informāciju, ko pēc valsts pārvaldes iestādes pieprasījuma iepriekš snieguši uzņēmumi, tad šādus uzņēmumus par to informē. Tiktāl, ciktāl tas nepieciešams un izņemot gadījumus, kad iestāde, kas nodrošina informāciju, ir izdarījusi skaidru un pamatotu pieprasījumu par pretējo, Komisija sniegto informāciju padara pieejamu citai šādai iestādei citā dalībvalstī.

Saskaņā ar 3. punkta prasībām dalībvalstis nodrošina to, ka vienai valsts pārvaldes iestādei iesniegto informāciju var padarīt pieejamu citai šādai iestādei tajā pašā vai citā dalībvalstī pēc pamatota pieprasījuma, lai nepieciešamības gadījumā ļautu abām iestādēm pildīt savus pienākumus saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem.

3. Ja valsts pārvaldes iestāde saskaņā ar Kopienas un valsts noteikumiem par uzņēmējdarbības konfidencialitāti informāciju uzskata par konfidenciālu, Komisija un attiecīgās valsts pārvaldes iestādes nodrošina šādu konfidencialitāti.

4. Dalībvalstis nodrošina to, ka, darbojoties saskaņā ar valsts noteikumiem par publisku piekļuvi informācijai un saskaņā ar Kopienas un valsts noteikumiem par uzņēmējdarbības konfidencialitāti, valsts pārvaldes iestādes dara zināmu šādu informāciju, kas veicinātu atvērtu un konkurenci radošu tirgu.

▼B

5. Valsts pārvaldes iestādes dara zināmus noteikumus par publisku piekļuvi informācijai kā noteikts 4. punktā, iekļaujot procedūras šādas piekļuves iegūšanai.

6. pants

Apspriešanas un caurskatāmības mehānisms

Izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas 7. panta 6. punkts, 20. vai 21. pants, dalībvalstis nodrošina to, ka, ja valsts pārvaldes iestādes saskaņā ar šo direktīvu vai īpašajām direktīvām paredz pieņemt pasākumus, kuriem ir būtiska ietekme uz attiecīgo tirgu, tās ieinteresētajām personām sniedz iespēju izteikt savu viedokli par pasākumu projektu pieņemamā termiņā. Valsts pārvaldes iestādes dara zināmas to valsts apspriedes procedūras. Dalībvalstis nodrošina vienota informācijas centra izveidi, caur kuru ir pieejamas visas aktuālās apspriedes. Valsts pārvaldes iestāde padara publiski pieejamus apspriedes procedūras rezultātus, izņemot gadījumus, kad informācijas ir konfidenciāla saskaņā ar Kopienas un valsts tiesību aktiem par uzņēmējdarbības konfidencialitāti.

7. pants

Iekšējā tirgus konsolidēšana elektroniskajām komunikācijām

1. Veicot savus uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu un īpašajām direktīvām, valsts pārvaldes iestādes iespēju robežās ņem vērā 8. pantā izklāstītos mērķus tiktāl, ciktāl tie attiecas uz iekšējā tirgus darbību.

2. Valsts pārvaldes iestādes veicina iekšējā tirgus attīstību, caurskatāmā veidā sadarbojoties savā starpā un ar Komisiju, lai visās dalībvalstīs nodrošinātu konsekventu šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumu piemērošanu. Tālab tās jo īpaši cenšas vienoties par to instrumentu un tiesiskās aizsardzības līdzekļu tipiem, kas ir vislabāk piemēroti attiecīgo situāciju veidu risināšanai tirgū.

3. Papildus 6. pantā minētajai apspriedei, ja valsts pārvaldes iestāde gatavojas veikt pasākumus, kas:

a) ietilpst šīs direktīvas 15. vai 16. panta, Direktīvas 2002/19/EK (piekļuves direktīva) 5. vai 8. panta vai Direktīvas 2002/22/EK (universālā pakalpojuma direktīva) 16. panta darbības jomā, un

b) ietekmētu tirdzniecību starp dalībvalstīm,

tā tajā pašā laikā padara pasākumu projektu pieejamu Komisijai un valsts pārvaldes iestādēm citās dalībvalstīs kopā ar pamatojumu, ar ko pasākumi ir pamatoti, saskaņā ar 5. panta 3. punktu, un par to informē Komisiju un citas valsts pārvaldes iestādes. Valsts pārvaldes iestādes un Komisija var izteikt savu viedokli attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei tikai viena mēneša laikā vai laikposmā, kas minēts 6. pantā, ja minētais laikposms ir garāks. Viena mēneša laikposmu pagarināt nedrīkst.

4. Ja 3. punktā minētais paredzētais pasākums ir mērķēts uz:

a) attiecīgā tirgus noteikšanu, kas atšķiras no tiem, kas noteikti ieteikumā saskaņā ar 15. panta 1. punktu, vai

b) izlemšanu, vai individuāli vai kopā ar citiem izraudzīties vai neizraudzīties uzņēmumu kā tādu, kam ir būtiska ietekme tirgū, saskaņā ar 16. panta 3., 4. vai 5. punktu,

un ietekmēs tirdzniecību starp dalībvalstīm, un Komisija ir paziņojusi valsts pārvaldes iestādei, ka tā uzskata, ka pasākumu projekts radīs šķērsli vienotam tirgum, vai ja tai ir nopietnas šaubas par to savietojamību ar Kopienas tiesību aktiem un jo īpaši 8. pantā minētajiem mērķiem, tad pasākumu projektu nepieņem vēl divus mēnešus. Šo laikposmu nedrīkst pagarināt. Šajā laikposmā Komisija saskaņā ar 22. panta

▼B

2. punktā minēto procedūru var pieņemt lēmumu pieprasīt attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei atsaukt pasākuma projektu. Šim lēmumam pievieno sīki izstrādātu un objektīvu analīzi par to, kāpēc Komisija uzskata, ka pasākuma projektu nevajadzētu pieņemt, kopā ar īpašu priekšlikumu pasākuma projekta grozīšanai.

5. Attiecīgā valsts pārvaldes iestāde iespējas robežās ņem vērā citu valsts pārvaldes iestāžu un Komisijas viedokli un, izņemot 4. punktā minētajos gadījumos, var pieņemt grozīto pasākuma projektu, un, ja tā šo pasākumu projektu pieņem, par to paziņo Komisijai.

6. Ārkārtējos apstākļos, ja valsts pārvaldes iestāde uzskata, ka ir steidzama vajadzība rīkoties, atkāpjoties no 3. un 4. punktā izklāstītās procedūras, lai nodrošinātu konkurenci un aizsargātu lietotāju intereses, tā var nekavējoties pieņemt proporcionālus un pagaidu pasākumus. Tā nekavējoties minētos pasākumus kopā ar pilnīgu pamatojumu paziņo Komisijai un citām valsts pārvaldes iestādēm. Valsts pārvaldes iestādes lēmums šādus pasākumus padarīt par pastāvīgiem vai pagarināt laikposmu, kādā tie ir piemērojami, ir pakļauts 3. un 4. punkta noteikumiem.

III NODAĻA

VALSTS PĀRVALDES IESTĀŽU UZDEVUMI

8. pants

Politikas mērķi un reglamentējoši principi

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka, veicot šajā direktīvā un īpašajās direktīvās noteiktos reglamentējošos uzdevumus, valsts pārvaldes iestādes veic visus pamatotos pasākumus, kas ir vērsti uz 2., 3. un 4. punktā izklāstīto mērķu sasniegšanu. Šādi pasākumi ir proporcionāli minētajiem mērķiem.

Dalībvalstis nodrošina to, ka veicot šajā direktīvā un īpašajās direktīvās noteiktos reglamentējošos uzdevumus, jo īpaši tos, kas paredzēti efektīvas konkurences nodrošināšanai, valsts pārvaldes iestādes iespēju robežās ņem vērā vēlamību padarīt noteikumus tehnoloģiski neitrālus.

Valsts pārvaldes iestādes savas kompetences ietvaros var sekmēt to, lai tiktu nodrošināta tādas politikas ieviešana, kas vērsta uz kultūras un valodu daudzveidības, kā arī mediju plurālisma veicināšanu.

2. Valsts pārvaldes iestādes veicina konkurenci elektronisko komunikāciju tīklu, elektronisko komunikāciju pakalpojumu un saistīto iekārtu un pakalpojumu nodrošināšanā, *inter alia*:

a) nodrošinot, ka lietotāji, ietverot invalīdus, gūst maksimālu labumu izvēles, cenas un kvalitātes izteiksmē;

b) nodrošinot, ka nepastāv konkurences kropļošana vai ierobežošana elektronisko komunikāciju nozarē;

c) veicinot efektīvas investīcijas infrastruktūrā un veicinot novitātes; un

d) veicinot efektīvu radio frekvenču un numuru resursu izmantošanu un nodrošinot to efektīvu pārvaldību.

3. Valsts pārvaldes iestādes veicina iekšējā tirgus attīstībā, *inter alia*:

a) likvidējot palikušos šķēršļus elektronisko komunikāciju tīklu, saistīto iekārtu un pakalpojumu un elektronisko komunikāciju pakalpojumu nodrošināšanai Eiropas līmenī;

b) veicinot Eiropas tīklu izveidi un attīstību un Viseiropas pakalpojumu savstarpēju savietojamību, un pilnīgu pārklājumu;

▼B

c) nodrošinot, ka līdzīgos apstākļos nepastāv diskriminācija attieksmē pret uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus;

d) sadarbojoties savā starpā un ar Komisiju caurskatāmā veidā, lai nodrošinātu pastāvīgas reglamentējošas prakses attīstību un konsekventu šīs direktīvas un īpašo direktīvu piemērošanu.

4. Valsts pārvaldes iestādes pārstāv Eiropas Savienības pilsoņu intereses,:

a) nodrošinot to, ka visiem pilsoņiem ir piekļuve Direktīvā 2002/22/EK (universālā pakalpojuma direktīva) minētajam universālajam pakalpojumam;

b) nodrošinot augstu aizsardzības līmeni patērētājiem to darījumos ar nodrošinātājiem, jo īpaši nodrošinot vienkāršu un lētu strīdu izšķiršanas procedūru pieejamību, ko veic iestāde, kas ir neatkarīga no iesaistītajām pusēm;

c) veicinot augsta līmeņa aizsardzības nodrošināšanu personas datiem un privātajai dzīvei;

d) veicinot skaidras informācijas nodrošināšanu, jo īpaši pieprasot publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu tarifu un nosacījumu caurskatāmību;

e) risinot īpašu sociālo grupu, jo īpaši invalīdu lietotāju, vajadzības, un

f) nodrošinot, ka tiek saglabāta publisku komunikāciju tīklu integritāte un drošība.

9. pants

Radio frekvenču pārvaldība elektronisko komunikāciju pakalpojumiem

1. Dalībvalstis nodrošina efektīvu radio frekvenču pārvaldība elektronisko komunikāciju pakalpojumiem to teritorijā saskaņā ar 8. pantu. Tās nodrošina, ka šādu radio frekvenču iedalīšana un piešķiršana, ko veic valsts pārvaldes iestādes, ir pamatota ar objektīviem, caurskatāmiem, nediskriminējošiem un samērīgiem kritērijiem.

2. Dalībvalstis veicina radio frekvenču izmantošanas saskaņošanu visā Kopienā, saskaņā ar nepieciešamību nodrošināt efektīvu to izmantošanu un saskaņā ar Lēmumu Nr. 676/2002/EK (radio spektra lēmums).

3. Dalībvalstis var izveidot noteikumus uzņēmumiem attiecībā uz radio frekvenču izmantošanas tiesību nodošanu citiem uzņēmumiem.

4. Valsts pārvaldes iestādes nodrošina to, ka uzņēmuma nodomu nodot radio frekvenču izmantošanas tiesības paziņo valsts pārvaldes iestādei, kas ir atbildīga par spektra piešķiršanu, un ka nodošana notiek saskaņā ar procedūrām, ko noteikusi valsts pārvaldes iestāde, un tā ir tikusi publiskota. Valsts pārvaldes iestādes nodrošina, ka jebkuras šādas nodošanas rezultātā netiek izkropļota konkurence. Ja radio frekvences izmantošana ir saskaņota ar Lēmuma Nr. 676/2002/EK (radio spektra lēmums) vai citu Kopienas pasākumu piemērošanu, jebkura šāda nodošana nerada izmaiņas minētās radio frekvences izmantošanā.

10. pants

Numuru, nosaukumu un adrešu piešķiršana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts pārvaldes iestādes kontrolē visu valsts numuru resursu piešķiršanu un valsts numuru piešķiršanas plānu pārvaldību. Dalībvalstis nodrošina, ka visiem publiski pieejamiem elektronisko komunikāciju pakalpojumiem ir nodrošināti atbilstīgi numuri un numuru sērijas. Valsts pārvaldes iestādes izveido objektīvas, caur-

▼B

skatāmas un nediskriminējošas piešķiršanas procedūras valsts numuru piešķiršanas resursiem.

2. Valsts pārvaldes iestādes nodrošina, ka numuru piešķiršanas plānus un procedūras piemēro tā, lai būtu vienlīdzīga attieksme pret visiem publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu nodrošinātājiem. Jo īpaši dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmums, kam iedalīta numuru sērija, nediskriminē citus elektronisko komunikāciju pakalpojumu nodrošinātājus attiecībā uz numuru secību, ko izmanto, lai sniegtu piekļuvi to pakalpojumiem.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts numuru piešķiršanas plāni un visi sekojoši to papildinājumi vai grozījumi tiek darīti zināmi tikai saskaņā ar ierobežojumiem, kas noteikti, pamatojoties uz valsts drošību.

4. Dalībvalstis atbalsta numuru piešķiršanas resursu saskaņošanu Kopienā, ja tas ir vajadzīgs, lai atbalstītu Viseiropas pakalpojumu attīstību. Komisija saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto procedūru var pieņemt attiecīgus tehniskos izpildes pasākumus attiecībā uz šo jautājumu.

5. Ja tas ir atbilstīgi, lai nodrošinātu pakalpojumu pilnīgu globālu savstarpēju savietojamību, dalībvalstis saskaņo savu stāvokli starptautiskās organizācijās un komisijās, kurās tiek pieņemti lēmumi par jautājumiem, kas attiecas uz elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu numuru, vārdu un adrešu piešķiršanu.

11. pants

Piekļuves tiesības

1. Dalībvalstis nodrošina, ka, kompetentai iestādei izskatot:

— pieteikumu tiesību uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts vai privātīpašuma piešķiršanai uzņēmumam, kas pilnvarots nodrošināt publiskos telekomunikāciju tīklus, vai

— pieteikumu tiesību uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts īpašuma piešķiršanai uzņēmumam, kas pilnvarots nodrošināt tos elektronisko telekomunikāciju tīklus, kas nav publiski,

kompetentā iestāde:

— rīkojas, pamatojoties uz caurskatāmām un publiski pieejamām procedūrām, kas piemērotas bez diskriminācijas un nekavējoties, un

— ievēro caurskatāmības un nediskriminācijas principus, pievienojot šādām tiesībām nosacījumus.

Iepriekšminētās procedūras var atšķirties atkarībā no tā, vai pieteikuma iesniedzējs nodrošina publiskus komunikāciju tīklus, vai ne.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka gadījumos, kad valsts vai pašvaldības iestādes patur īpašumtiesības un kontroli pār tādiem uzņēmumiem, kas pārvalda elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus, pastāv efektīva strukturāla tās funkcijas nodalīšana, kura uzliek atbildību attiecībā uz 1. punktā minēto tiesību piešķiršanu, no darbībām, kas saistītas ar īpašumtiesībām vai kontroli.

3. Dalībvalstis nodrošina to, ka pastāv efektīvi mehānismi, lai ļautu uzņēmumiem pārsūdzēt lēmumus par tiesību uzstādīt iekārtas piešķiršanu iestādē, kas ir neatkarīga no iesaistītajām pusēm.

12. pants

Līdzāsatrašanās un iekārtu koplietošana

1. Ja uzņēmumam, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus, saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir tiesības uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts vai privātīpašuma, vai var izmantot procedūru īpašuma

▼B

piespiedu atsavināšanai vai izmantošanai, valsts pārvaldes iestādes veicina šādu iekārtu vai īpašuma koplietošanu.

2. Jo īpaši, ja uzņēmumiem ir liegta piekļuve dzīvotspējīgām alternatīvām vides aizsardzības, veselības aizsardzības, valsts drošības vai pilsētu un lauku plānošanas mērķu sasniegšanas nepieciešamības dēļ, dalībvalstis var uzlikt pienākumu kopēji izmantot iekārtas vai īpašumu (ietverot fizisku līdzāsatrašanos) uzņēmumiem, kas pārvalda elektronisko komunikāciju tīklu, vai veikt pasākumus, lai veicinātu sabiedrisko darbu saskaņošanu tikai pēc atbilstīga publiskās apspriedes laikposma, kura laikā visām ieinteresētajām pusēm jādod iespēja izteikt savu viedokli. Šādi koplietošanas vai saskaņošanas noteikumi var iekļaut noteikumus iekārtu vai īpašuma koplietošanas izmaksu sadalei.

13. pants

Atsevišķa grāmatvedība un finanšu atskaites

1. Dalībvalstis uzņēmumiem, kas nodrošina publiskus komunikāciju tīklus un publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, kuriem ir īpašas vai ekskluzīvas tiesības nodrošināt pakalpojumus citās nozarēs tajā pašā vai citā dalībvalstī, pieprasa:

a) veikt atsevišķu grāmatvedību darbībām, kas saistītas ar elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu nodrošināšanu tiktāl, ciktāl tas būtu nepieciešams, ja šīs darbības veiktu juridiski neatkarīgi uzņēmumi, lai noteiktu visus izmaksu un ieņēmumu elementus, pamatojoties uz izmantotajām to aprēķināšanas un sīkas noteikšanas metodēm, attiecībā uz to darbībām, kas saistītas ar elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu nodrošināšanu, ietverot fiksēto aktīvu un strukturālo izdevumu detalizētu sadali, vai

b) veikt strukturālu sadali darbībām, kas saistītas ar elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu nodrošināšanu.

Dalībvalstis var izvēlēties nepiemērot pirmajā daļā minētās prasības uzņēmumiem, kuru gada apgrozījums darbībās, kas saistītas elektronisko komunikāciju tīkliem vai pakalpojumiem dalībvalstīs, ir mazāks par EUR 50 miljoniem.

2. Ja uzņēmumi, kas nodrošina publisko komunikāciju tīklus vai publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, nav pakļauti prasībām likumā par uzņēmējdarbību un neatbilst maza un vidēja uzņēmuma kritērijiem Kopienas tiesību aktu grāmatvedības noteikumos, to finanšu atskaites izstrādā un iesniedz neatkarīgam auditam, un dara zināmas. Auditu veic saskaņā ar attiecīgajiem Kopienas un valsts noteikumiem.

Šī prasība attiecas arī uz atsevišķu grāmatvedību, kas pieprasīta 1. punkta a) apakšpunktā.

IV NODAĻA

VISPĀRĪGIE NOTEIKUMI

14. pants

Uzņēmumi, kam ir būtiska ietekme tirgū

1. Ja īpašajās direktīvās ir prasība valsts pārvaldes iestādēm noteikt, vai operatoriem ir būtiska ietekme tirgū, saskaņā ar 16. pantā minēto procedūru, piemēro 2. un 3. šā panta punktu.

2. Uzņēmums uzskatāms par tādu, kam ir būtiska ietekme tirgū, ja tas individuāli vai kopā ar citiem bauda stāvokli, kas ir līdzvērtīgs dominējošam stāvoklim, t.i., ekonomisku spēku, kas tam līdz zināmam

▼B

līmenim ļauj rīkoties neatkarīgi no konkurentiem, klientiem un gala patērētājiem.

Jo īpaši valsts pārvaldes iestādes, izvērtējot, vai divi vai vairāki uzņēmumi kopā bauda dominējošu stāvokli tirgū, darbojas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem un iespējas robežās ņem vērā vadlīnijas par tirgus analīzi un būtiskas ietekmes tirgū novērtējumu, ko Komisija darījusi zināmu, ievērojot 15. pantu. Kritēriji, ko izmanto, veicot novērtēšanu, ir izklāstīti II pielikumā.

3. Ja uzņēmumam ir būtiska ietekme īpašā tirgū, var uzskatīt, ka tam ir būtiska ietekme cieši saistītā tirgū, ja saikne starp šiem diviem tirgiem ir tāda, kas ļauj ietekmi, kas ir vienā tirgū, pārvirzīt uz otru tirgu, tādējādi nostiprinot uzņēmuma ietekmi tirgū.

15. pants

Tirgus noteikšanas procedūra

1. Pēc publiskas apspriedes un apspriedes ar valsts pārvaldes iestādēm Komisija pieņem rekomendāciju par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem (še turpmāk "rekomendācija"). Rekomendācijā saskaņā ar I pielikumu nosaka tos produktu un pakalpojumu tirgus elektronisko komunikāciju nozarē, kuru īpašības var būt tādas, kas pamato īpašajās direktīvās minēto reglamentējošo pienākumu uzlikšanu, neierobežojot tirgus, kurus īpašos gadījumos var noteikt saskaņā ar konkurences tiesībām. Komisija nosaka tirgus saskaņā ar konkurences tiesību principiem., piem.,

Komisija regulāri pārskata rekomendāciju.

2. Komisija vēlākais šīs direktīvas spēkā stāšanās dienā dara zināmas vadlīnijas tirgus analīzei un būtiskas ietekmes tirgū novērtēšanai (še turpmāk "vadlīnijas"), kas ir saskaņā ar konkurences tiesību principiem.

3. Valsts pārvaldes iestādes, iespēju robežās ņemot vērā rekomendāciju un vadlīnijas, nosaka attiecīgos tirgus, kas atbilst valsts apstākļiem, jo īpaši attiecīgos ģeogrāfiskos tirgus to teritorijā, saskaņā ar konkurences tiesību principiem. Valsts pārvaldes iestādes pirms to tirgu noteikšanas, kas atšķiras no tiem, kas noteikti rekomendācijā, izpilda 6. un 7. pantā minētās procedūras.

4. Pēc apspriedes ar valsts pārvaldes iestādēm Komisija, darbojoties saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto procedūru, var pieņemt lēmumu, ar kuru nosaka vairāku valstu tirgus.

16. pants

Tirgus analīzes procedūra

1. Cik vien iespējams drīz pēc rekomendācijas vai jebkādu tās atjauninājumu pieņemšanas valsts pārvaldes iestādes veic attiecīgo tirgu analīzi, iespēju robežās ņemot vērā vadlīnijas. Dalībvalstis nodrošina, ka šī analīze attiecīgos gadījumos ir veikta sadarbībā ar valsts kompetentajām iestādēm.

2. Ja valsts pārvaldes iestādei saskaņā ar Direktīvas 2002/22/EK (universālā pakalpojuma direktīva) 16., 17., 18. vai 19. panta vai Direktīvas 2002/19/EK (piekļuves direktīva) 7. vai 8. panta prasībām ir jānosaka, vai uzlikt, saglabāt, grozīt vai atsaukt pienākumus uzņēmumiem, tā, pamatojoties uz tās šā panta 1. punktā minēto tirgus analīzi, nosaka, vai attiecīgais tirgus ir efektīvi konkurētspējīgs.

3. Ja valsts pārvaldes iestāde secina, ka tirgus ir efektīvi konkurētspējīgs, tā neuzliek vai nepatur nekādus īpašos reglamentējošos pienākumus, kas minēti šā panta 2. punktā. Gadījumos, kad nozarei īpaši reglamentējoši pienākumi jau pastāv, tā atsauc šādus pienākumus, kas

▼B

uzlikti uzņēmumam attiecīgajā tirgū. Personām, kuras ietekmējusi šāda pienākumu atsaukšana, dod piemērotu paziņošanas termiņu.

4. Ja valsts pārvaldes iestāde nosaka, ka tirgus nav efektīvi konkurētspējīgs, tā nosaka uzņēmumus, kam ir būtiska ietekme minētajā tirgū saskaņā ar 14. pantu, un valsts pārvaldes iestāde šādiem uzņēmumiem uzliek atbilstīgus īpašus reglamentējošus pienākumus, kas minēti šā panta 2. punktā, vai patur vai groza šādus pienākumus, ja tādi jau pastāv.

5. Gadījumā, kad vairāku valstu tirgi ir noteikti ar lēmumu, kas minēts 15. panta 4. punktā, attiecīgās valsts pārvaldes iestādes kopā veic tirgus analīzi, iespēju robežās ņemot vērā vadlīnijas, un izlemj par šā panta 2. punktā minēto reglamentējošo pienākumu saskaņotu uzlikšanu, saglabāšanu, grozīšanu vai atcelšanu.

6. Saskaņā ar šā panta 3., 4. un 5. pantu veiktie pasākumi ir pakļauti 6. un 7. pantā minētajām procedūrām.

17. pants

Standartizācija

1. Komisija, darbojoties saskaņā ar 22. panta 2. punktā noteikto procedūru, izstrādā standartu un/vai specifikāciju sarakstu un publicē to *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*, lai, pamatojoties uz to, veicinātu saskaņotas elektronisko komunikāciju tīklu, elektronisko komunikāciju pakalpojumu un saistīto iekārtu un pakalpojumu nodrošināšanu. Vajadzības gadījumā Komisija, darbojoties saskaņā ar 22. panta 2. punktā noteikto procedūru, un pēc apspriedes ar Komiteju, kas izveidota ar Direktīvu 98/34/EK, var pieprasīt, lai Eiropas standartizācijas organizācijas (Eiropas Standartizācijas komiteja (CEN), Eiropas Elektrotehniskās standartizācijas komiteja (CENELEC) un Eiropas Elektrosakaru standartizācijas institūts (*ETSI*)) izstrādā minētos standartus.

2. Dalībvalstis veicina 1. punktā minēto standartu un/vai specifikāciju izmantošanu pakalpojumu, tehnisku pieslēgumu un/vai tīkla darbību nodrošināšanā tādā mērā, kas noteikti vajadzīgs, lai nodrošinātu pakalpojumu savstarpēju savietojamību un uzlabotu izvēles brīvību lietotājiem.

Kamēr standarti un/vai specifikācijas nav darītas zināmas saskaņā ar 1. punktu, dalībvalstis veicina to standartu un/vai specifikāciju ieviešanu, ko pieņēmušas Eiropas standartizācijas organizācijas.

Ja šādu standartu un/vai specifikāciju nav, dalībvalstis veicina Starptautiskās elektrosakaru savienības (*ITU*), Starptautiskās standartizācijas organizācijas (ISO) vai Starptautiskās Elektrotehniskās komisijas (*IEC*) pieņemto starptautisko standartu vai rekomendāciju ieviešanu.

Ja pastāv starptautiski standarti, dalībvalstis veicina Eiropas standartizācijas organizācijas izmantot tos vai attiecīgās to daļas kā bāzi standartiem, ko tās veido, izņemot gadījumus, kad šādi starptautiski standarti vai to attiecīgās daļas būtu neefektīvas.

3. Ja 1. punktā minētie standarti un/vai specifikācijas nav atbilstīgi ieviestas tā, ka pakalpojumu savstarpēju savietojamību vienā vai vairākās dalībvalstīs nevar nodrošināt, šādu standartu un/vai specifikāciju ieviešanu var padarīt par obligātu saskaņā ar 4. punktā noteikto procedūru tādā mērā, kas noteikti vajadzīgs, lai nodrošinātu šādu savstarpēju savietojamību un lai uzlabotu izvēles brīvību lietotājiem.

4. Ja Komisija plāno konkrētu standartu un/vai specifikāciju ieviešanu padarīt par obligātu, tā *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* publicē paziņojumu un aicina visas attiecīgās personas publiski izteikt savu viedokli. Komisija, darbojoties saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto procedūru, padara attiecīgo standartu ieviešanu par obligātu, *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* publicētajā standartu un/vai specifikāciju sarakstā ievietojot atsauci uz tiem kā uz obligātiem standartiem.

▼B

5. Ja Komisija uzskata, ka 1. punktā minētie standarti un/vai specifikācijas vairs neveicina saskaņotu elektronisko komunikāciju pakalpojumu nodrošināšanu vai tās vairs neatbilsts patērētāju vajadzībām, vai kavē tehnoloģisko attīstību, tā, darbojoties saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto procedūru, izsvītro šos standartus un/vai specifikācijas no 1. punktā minētā standartu un/vai specifikāciju saraksta.

6. Ja Komisija uzskata, ka 4. punktā minētie standarti un/vai specifikācijas vairs neveicina saskaņotu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai tās vairs neatbilst patērētāju vajadzībām, vai kavē tehnoloģisko attīstību, tā, darbojoties saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto procedūru, izsvītro šos standartus un/vai specifikācijas no 1. punktā minētā standartu un/vai specifikāciju saraksta.

7. Šis pants neattiecas uz jebkādām būtiskām prasībām, pieslēguma specifikācijām vai saskaņotiem standartiem, uz ko attiecas Direktīvas 1999/5/EK noteikumi.

18. pants

Digitālu interaktīvu televīzijas pakalpojumu savstarpēja savietojamība

1. Lai veicinātu brīvu informācijas plūsmu, mediju plurālismu un kultūras daudzveidību, dalībvalstis saskaņā ar 17. panta 2. punkta noteikumiem veicina:

a) lai digitālu interaktīvu televīzijas pakalpojumu nodrošinātāji sabiedrībai Kopienā interaktīvas ciparu televīzijas platformās, neatkarīgi no pārraides režīma, izmantotu atvērtu *API*;

b) lai visu ciparu interaktīvās televīzijas pakalpojumu interaktīvas ciparu televīzijas platformās izmantoto uzlaboto ciparu televīzijas ierīču nodrošinātāji atbilstu atvērtai *API* saskaņā ar attiecīgo standartu vai specifikāciju obligātajām prasībām.

2. Neierobežojot Direktīvas 2002/19/EK (piekļuves direktīva) 5. panta 1. punkta b) apakšpunktu, dalībvalstis veicina *API* īpašniekus ar godīgiem, pamatotiem un nediskriminējošiem noteikumiem un par atbilstīgu atlīdzību padarīt pieejamu visu šādu informāciju, kas vajadzīga, lai ļautu ciparu interaktīvās televīzijas pakalpojumu nodrošinātājiem visus *API* atbalstītus pakalpojumus nodrošināt pilnīgi funkcionālā formā.

3. Viena gada laikā pēc 28. panta 1. punkta otrajā daļā minētā piemērošanas datuma Komisija pārbauda šī panta ietekmi. Ja savstarpēja savietojamība un izvēles brīvība lietotājiem nav atbilstīgi sasniegta vienā vai vairākās dalībvalstīs, Komisija var uzsākt rīkoties saskaņā ar 17. panta 3. un 4. punktā noteikto procedūru.

19. pants

Saskaņošanas procedūras

1. Ja Komisija, darbojoties saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto procedūru, dalībvalstīm sniedz rekomendācijas par saskaņotu šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumu piemērošanu, lai turpinātu 8. pantā izklāstīto mērķu sasniegšanu, dalībvalstis nodrošina, ka valsts pārvaldes iestādes iespēju robežās ņem vērā minētās rekomendācijas, veicot savus uzdevumus. Ja valsts pārvaldes iestāde izvēlas neievērot rekomendāciju, tā informē Komisiju, sniedzot savas nostājas pamatojumu.

2. Ja Komisija atklāj, ka atšķirība valsts līmenī noteikumos, kas vērsti uz 10. panta 4. punkta ieviešanu, rada šķērsli vienotam tirgum, Komisija, darbojoties saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto procedūru, var veikt atbilstīgos tehniskos izpildes pasākumus.

▼B

20. pants

Strīdu izšķiršana starp uzņēmumiem

1. Gadījumā, ja rodas strīdi saistībā ar pienākumiem, ko nosaka šī direktīva vai īpašās direktīvas, starp uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus dalībvalstī, attiecīgā valsts pārvaldes iestāde pēc kādas no pusēm pieprasījuma, neierobežojot 2. punkta noteikumus, pieņem saistošu lēmumu, lai izšķirtu strīdu īsākajā iespējamā laikposmā un jebkurā gadījumā četros mēnešos, izņemot ārkārtējus apstākļus. Attiecīgās dalībvalstis pieprasa visām pusēm pilnībā sadarboties ar valsts pārvaldes iestādi.

2. Dalībvalstis var paredzēt, ka valsts pārvaldes iestādes var atteikties izšķirt strīdu ar saistošu lēmumu, ja pastāv citi mehānismi, ietverot starpniecību, un tie labāk veicinātu strīda savlaicīgu izšķiršanu saskaņā ar 8. panta noteikumiem. Valsts pārvaldes iestādes nekavējoties informē puses. Ja pēc četriem mēnešiem strīds nav izšķirts, un ja prasību iesniegusī puse strīda atrisināšanu nav nodevusi tiesā, valsts pārvaldes iestāde pēc kādas no pusēm pieprasījuma pieņem saistošu lēmumu izšķirt strīdu īsākajā iespējamā laikposmā un jebkurā gadījumā četros mēnešos.

3. Izšķirot strīdu, valsts pārvaldes iestāde pieņem lēmumus, kas vērsti uz 8. pantā minēto mērķu sasniegšanu. Pienākumos, ko valsts pārvaldes iestāde uzlikusi uzņēmumam, izšķirot strīdu, ievēro šīs direktīvas vai īpašo direktīvu noteikumus.

4. Valsts pārvaldes iestādes lēmumu padara sabiedrībai pieejamu, ņemot vērā uzņēmējdarbības konfidencialitātes prasības. Attiecīgajām pusēm sniedz pilnu pārskatu par apsvērumiem, uz kuriem tas pamatots.

5. Procedūra, kas minēta 1., 3. un 4. punktā, neliedz pusēm iesniegt prasību tiesā.

21. pants

Pārrobežu strīdu izšķiršana

1. Pārrobežu strīdu gadījumā, kas rodas saskaņā ar šo direktīvu vai īpašajām direktīvām starp pusēm dažādās dalībvalstīs, ja strīds ir vairāk nekā vienas dalībvalsts valsts pārvaldes iestāžu kompetencē, piemēro 2., 3. un 4. punktā noteikto procedūru.

2. Jebkura puse var griezties ar strīdu attiecīgā valsts pārvaldes iestādē. Valsts pārvaldes iestādes saskaņo savas pūles, lai izšķirtu strīdu saskaņā ar 8. punkta mērķiem. Pienākumos, ko valsts pārvaldes iestāde uzlikusi uzņēmumam, izšķirot strīdu, ievēro šīs direktīvas vai īpašo direktīvu noteikumus.

3. Dalībvalstis var paredzēt, ka valsts pārvaldes iestādes kopā var atteikties izšķirt strīdu, ja pastāv citi mehānismi, ietverot starpniecību, un tie labāk veicinātu strīda savlaicīgu izšķiršanu saskaņā ar 8. panta noteikumiem. Valsts pārvaldes iestādes nekavējoties informē puses. Ja pēc četriem mēnešiem strīds nav izšķirts, un ja prasību iesniegusī puse strīda izšķiršanu nav nodevusi tiesā, valsts pārvaldes iestādes pēc kādas no pusēm pieprasījuma saskaņo savas pūles, lai izšķirtu strīdu saskaņā ar 8. pantā paredzētajiem noteikumiem.

4. Procedūra, kas minēta 2. punktā, neliedz pusēm iesniegt prasību tiesā.

22. pants

Komiteja

1. Komisijai palīdz komiteja (“Komunikāciju komiteja”).

▼B

2. Ja atsaucas uz šo punktu, tad piemēro Lēmuma 1999/468/EK 3. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. panta noteikumus.

3. Ja atsaucas uz šo punktu, tad piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. panta noteikumus.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā paredzētais laikposms ir trīs mēneši.

4. Komiteja apstiprina savu reglamentu.

23. pants

Informācijas apmaiņa

1. Komisijas Komunikāciju komiteju nodrošina ar visu attiecīgo informāciju par regulāro apspriežu rezultātiem ar tīkla operatoru, pakalpojumu nodrošinātāju, lietotāju, patērētāju, ražotāju un tirdzniecības apvienību pārstāvjiem, kā arī ar trešām valstīm un starptautiskām organizācijām.

2. Komunikāciju komiteja, ņemot vērā Komisijas elektronisko komunikāciju politiku, veicina informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm un starp dalībvalstīm un Komisiju par reglamentējošo darbību stāvokli un attīstību attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem.

24. pants

Informācijas publicēšana

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka jaunākā informācija, kas attiecas uz šīs direktīvas un īpašo direktīvu piemērošanu, tiek padarīta publiski pieejama tādā veidā, kas garantē visām ieinteresētajām personām vieglu piekļuvi minētajai informācijai. Tās publicē paziņojumu savas valsts oficiālajā laikrakstā par to, kā un kur informācija ir darīta zināma. Pirmo šādu paziņojumu publicē pirms 28. panta 1. punkta otrajā daļā minētā piemērošanas datuma, un pēc tam paziņojumu publicē katru reizi, ja rodas izmaiņas tajā iekļautajā informācijā.

2. Dalībvalstis Komisijai nosūta visu šādu paziņojumu kopijas publikācijas laikā. Komisija atbilstīgi nosūta informāciju Komunikāciju komitejai.

25. pants

Pārskatīšanas procedūra

1. Komisija periodiski pārskata šīs direktīvas darbību un pie pirmās izdevības ne vēlāk kā trīs gadus pēc 28. panta 1. punktā otrajā daļā minētās piemērošanas dienas ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei. Šim nolūkam Komisija var no dalībvalstīm pieprasīt informāciju, kuru tās sniedz nekavējoties.

V NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

26. pants

Atcelšana

Ar šo no 28. panta 1. punkta otrajā daļā minētā piemērošanas datuma atceļ šādas direktīvas un lēmumus:

— Direktīvu 90/387/EEK,

▼B

— Padomes 1991. gada 29. jūlija Lēmumu 91/396/EEK par vienota Eiropas neatliekamās palīdzības numura ieviešanu ([1]),

— Padomes 1992. gada 5. jūnija Direktīvu 92/44/EEK par atvērtā tīkla noteikuma piemērošanu nomātām līnijām ([2]),

— Padomes 1992. gada 11. maija Lēmumu 92/264/EEK par standarta starptautiskā telefona piekļuves koda ieviešanu Kopienā ([3]),

— Direktīvu 95/47/EK,

— Direktīvu 97/13/EK,

— Direktīvu 97/33/EK,

— Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 26. februāra Direktīvu 98/10/EK par atvērtā tīkla noteikuma (*ONP*) piemērošanu balss telefonijai un universālo pakalpojumu telekomunikācijās konkurences apstākļos ([4]).

27. pants

Pārejas pasākumi

Dalībvalstis saglabā visus pienākumus saskaņā ar Direktīvas 2002/19/EK (piekļuves direktīva) 7. pantā un Direktīvas 2002/22/EK (universālā pakalpojuma direktīva) 16. pantā minētajiem valsts tiesību aktiem līdz brīdim, kad valsts pārvaldes iestāde ir noteikusi minētos pienākumus saskaņā ar šīs direktīvas 16. pantu.

Fiksētu publisko telefonu tīklu operatori, kurus valsts pārvaldes iestāde izraudzījusies kā operatorus ar būtisku ietekmi tirgū, fiksētu publisko telefonu tīklu un pakalpojumu nodrošināšanā saskaņā ar Direktīvas 97/33/EK I pielikuma 1. daļu vai Direktīvu 98/10/EK joprojām Regulā (EK) Nr. 2887/2000 ir uzskatāmi par "izziņotiem operatoriem" līdz brīdim, kad ir pabeigta 16. pantā minētā tirgus analīzes procedūra. Pēc tam minētajā regulā tos vairs neuzskata par "izziņotiem operatoriem".

28. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai vēlākais līdz 2003. gada 24. jūlijam izpildītu šīs direktīvas prasības. Par to tās tūlīt informē Komisiju.

Dalībvalstis piemēro minētos pasākumus no 2003. gada 25. jūlija.

2. Kad dalībvalstis pieņem minētos pasākumus, tajos iekļauj atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka metodes, kā izdarīt šādas atsauces.

3. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus tos savus valsts tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņem jomā, kuru reglamentē šī direktīva, un jebkurus sekojošus grozījumus šajos noteikumos.

29. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā dienā, kad to publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

([1]) OV L 217, 6.8.1991., 31. lpp.
([2]) OV L 165, 19.6.1992., 27. lpp.. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Lēmumu 98/80/EK (OV L 14, 20.1.1998., 27. lpp.).
([3]) OV L 137, 20.5.1992., 21. lpp.
([4]) OV L 101, 1.4.1998., 24. lpp.

▼B

30. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

▼B

I PIELIKUMS

Tirgu saraksts, kas jāiekļauj sākotnējā Komisijas rekomendācijā par 15. pantā minētajiem attiecīgo produktu un pakalpojumu tirgiem

1. *Direktīvā 2002/22/EK (universālā pakalpojuma direktīva) minētie tirgi*

   16. pants — Tirgi, kas noteikti saskaņā ar iepriekšējiem reglamentējošiem noteikumiem, kuros pienākumi būtu jāpārskata.

   Pieslēguma publiskajam telefonu tīklam fiksētā atrašanās vietā un tā izmantošanas nodrošināšana.

   Nomāto līniju nodrošināšana lietotājiem.

2. *Direktīvā 2002/19/EK (piekļuves direktīva) minētie tirgi*

   7. pants — Tirgi, kas noteikti saskaņā ar iepriekšējiem reglamentējošiem noteikumiem, kuros pienākumi būtu jāpārskata.

   Savstarpējs savienojums (Direktīvā 97/33/EK)

   izejošais zvans fiksētā publiskā telefonu tīklā

   savienojuma beigu zvans fiksētā publiskā telefonu tīklā

   tranzītpakalpojums fiksētā publiskā telefonu tīklā

   izejošais zvans publiskajā mobilo telefonu tīklā

   savienojuma beigu zvans publiskajā mobilo telefonu tīklā

   nomāto līniju savstarpējs savienojums (daļas ķēžu savstarpējs savienojums)

   Tīkla piekļuve un īpaša tīkla piekļuve (Direktīva 97/33/EK, Direktīva 98/10/EK)

   piekļuve fiksētajam publisko telefonu tīklam, ietverot neierobežotu piekļuvi abonentu līnijaipiekļuve publiskajiem mobilo telefonu tīkliem, ietverot operatora izvēli

   Vairumtirdzniecības nomāto līniju raidietilpība (Direktīva 92/44/EEK)

   nomāto līniju raidietilpības vairumtirdzniecības nodrošināšana citiem elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu sniedzējiem

3. *Tirgi, kas minētas Regulā (EK) Nr. 2887/2000*

   Pakalpojumi, kas nodrošināti pa neierobežotām (vītā pāra kabeļa) līnijām.

4. *Papildu tirgi*

   Valsts tirgus starptautiskās viesabonēšanas pakalpojumiem publiskajos mobilo telefonu tīklos.

▼B

II PIELIKUMS

Kritēriji, kas jāizmanto valsts pārvaldes iestādēm, izvērtējot kopēju dominējošu stāvokli, saskaņā ar 14. panta 2. punkta otro daļu

Divi vai vairāki uzņēmumi var radīt kopā dominējošu stāvokli 14. panta nozīmē, ja pat neesot strukturālām vai citām saiknēm starp tiem, tie darbojas tirgū, kura struktūra ir uzskatāma par tādu, kas veicina saskaņotu ietekmi. Neierobežojot Tiesas praksi attiecībā uz kopīgu dominējošu stāvokli, šāds gadījums varētu rasties, ja tirgus atbilst vairākām attiecīgām īpašībām, jo īpaši attiecībā uz tirgus koncentrāciju, caurskatāmību un citām turpmāk minētām īpašībām:

— piesātināts tirgus,

— nemainīgs vai lēns pieprasījuma pieaugums,

— maza pieprasījuma elastība,

— viendabīgi produkti,

— līdzīgas izmaksu struktūras,

— līdzīgas tirgus daļas,

— jaunu tehnoloģiju neesamība, novecojusi tehnoloģija,

— rezerves jaudas neesamība,

— augsti šķēršļi ienākšanai tirgū,

— pretsvara trūkums no pircēju puses,

— potenciālas konkurences trūkums,

— dažādas informācijas vai citas saiknes starp attiecīgajiem uzņēmumiem,

— pretdarbības mehānisms,

— samazināti ietvari vai to trūkums cenu konkurencei.

Šis nav pilnīgs saraksts, un kritēriji nav kumulatīvi. Saraksts ir vairāk paredzēts, lai norādītu to liecību veidus, kurus var izmantot, lai nostiprinātu pārliecību attiecībā uz kopēja dominējoša stāvokļa esamību.